

DI SẢN

TỪ NHỮNG LỜI GIẢNG DẠY CỦA DEREK PRINCE

Những Khuôn Mẫu Quan Hệ Trong Gia Đình

Một người muốn có thẩm quyền, trước hết người đó phải chịu phục *dưới* một thẩm quyền khác. Đây là nguyên tắc chi phối mọi mối quan hệ trong gia đình. Khi người chồng phục dưới quyền của Đấng Christ, người chồng có thẩm quyền đó của Ngài. Khi người vợ phục dưới quyền của người chồng, nàng có thẩm quyền đó của chồng mình. Nhưng nếu chuỗi thẩm quyền bị đứt đoạn ở bất kỳ mắt xích nào, thẩm quyền trong gia đình sẽ bị phá vỡ. Đây là nan đề chính yếu của nhiều gia đình trong thời đại ngày nay - ở Hoa Kỳ và cả ở những quốc gia khác. Thẩm quyền trong gia đình bị phá vỡ bởi vì một trong những mắt xích đã bị phá vỡ. Hoặc do người chồng không chịu phục dưới thẩm quyền của Đấng Christ, hoặc do người vợ không chịu phục dưới thẩm quyền của chồng mình. Thường thì do cả hai. Thẩm quyền bị phá vỡ dẫn đến hậu quả là sự mất trật tự, sự bất hòa, và sự nổi loạn.

Đề tài về sự vâng phục của người nữ trong gia đình vốn được giảng dạy khá nhiều từ trước đến nay. Nhiều người nữ Cơ đốc cảm thấy bất bình về điều này vì theo họ, những lời giảng dạy như vậy ngụ ý rằng người nữ ở một địa vị “thấp kém hơn”. Tuy nhiên, nỗi bất bình này xuất phát từ sự hiểu lầm căn bản về mối liên hệ vợ chồng.

Mối liên hệ giữa Chúa Giê-xu và Đức Chúa Cha

Chúa Giê-xu đề cập đến ba điều khi nói về mối liên hệ giữa Ngài với Đức Chúa Cha, và cả ba điều này đều có thể áp dụng vào mối liên hệ vợ chồng.

Trước hết, Ngài nói, “Ta với Cha là một” (Giăng 10:30). Có một sự hiệp nhất trọn vẹn giữa Chúa Giê-xu và Cha Ngài. Là một với Đức Chúa Cha, điều đó có nghĩa là Chúa Giê-xu bình đẳng với Đức Chúa Cha. Phi-líp 2:6 cho chúng ta biết rằng Ngài có thẩm quyền thiên thượng để “bình đẳng với Đức Chúa Trời”. Ngài là Đức Chúa Trời.

Cũng như vậy, chồng và vợ là một. Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng họ là “một thịt” (Sáng Thế Ký 2:24; Ma-thi-ơ 19:5-6). Chi thể này không “thấp kém hơn” so với chi thể kia; mọi chi thể đều bình đẳng với nhau. Sự đầu phục của vợ đối với chồng không hề ngụ ý rằng vợ thấp kém hơn chồng, vì Kinh Thánh chỉ rõ rằng Đức Chúa Trời xem vợ và chồng là bình đẳng với nhau trong thân thể của Đấng Christ (Ga-la-ti 3:28).

Điều thứ hai Chúa Giê-xu đề cập khi nói về mối liên hệ của Ngài với Đức Chúa Cha, đó là Đức Chúa Trời đòi hỏi “ai nấy đều tôn kính con, như tôn kính Cha vậy” (Giăng 5:23). Chính Đức Chúa Cha đã tôn cao Đức Chúa Con bằng cách bắt muôn vật phục dưới chân Ngài (Ê-phê-sô 1:22). Đức Chúa Cha vui lòng tôn cao Đức Chúa Con (Phi-líp 2:9-11). Ngài muốn nâng Đức Chúa Con lên và đặt muôn vật ở dưới quyền cai trị của Đức Chúa Con. Không có một từ nào trong Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Cha hạ Con Ngài xuống địa vị thấp hơn, hoặc Đức Chúa Cha muốn được tôn cao hơn Con Ngài. Ý muốn của Đức Chúa Cha chính là tôn cao Chúa Giê-xu, cất Ngài lên địa vị cao trọng, và đặt Ngài cai quản trên muôn loài tạo vật.

Thái độ của chồng đối với vợ cần phản chiếu thái độ của Đức Chúa Cha đối với Chúa Giê-xu. Chồng phải lấy làm vui mừng mà tôn cao vợ mình, đồng thời, trong khả năng có thể, làm mọi điều để nàng cảm thấy được tôn trọng, được khen ngợi, và được quý chuộng. Đức Chúa Cha sẽ không dung thứ cho bất kỳ một sự xúc phạm nào đối với Chúa Giê-xu – huống chi là kẻ xúc phạm! Thái độ của chồng đối với vợ cần giống y như vậy. Vợ không tìm sự tôn quý hoặc củng cố địa vị cho riêng mình. Chồng nàng sẽ làm điều đó cho nàng. Bằng cách này, mọi thái độ kỳ thị về địa vị thấp kém hơn của người nữ sẽ bị loại bỏ.

Nếu chúng ta là những người nam luôn đối xử với vợ mình theo cách này thì điều gì sẽ xảy ra? Phần đông những người vợ sẽ vui lòng chấp nhận quyền lãnh đạo của chúng ta. Họ sẽ không còn đấu tranh để giành được sự công nhận hay sự tự chủ.

Trong Ê-phê-rơ 1:3 tác giả cho chúng ta biết rằng Chúa Giê-xu là “sự chói sáng của sự vinh hiển Đức Chúa Trời”. Trong 1 Cô-rinh-tô 11:7, Pha-ô-lô cho chúng ta biết rằng “đàn bà là sự vinh hiển của đàn ông”. Ở đây một lần nữa có sự so sánh giữa mối liên hệ của Đức Chúa Cha và Chúa Giê-xu với mối liên hệ của chồng và vợ. Đức Chúa Cha bày tỏ sự vinh hiển của Ngài trong thân vị của Chúa Giê-xu. Người chồng cũng bày tỏ sự vinh hiển của chính mình qua người vợ.

Nếu người vợ được bình tĩnh, yên ninh, thỏa lòng, thì điều đó đem lại vinh hiển cho chồng nàng. Điều đó cho thấy rằng chồng nàng đối xử với nàng một cách thỏa đáng. Nhưng nếu người vợ trở nên cay đắng, oán giận, bất an, thì điều đó gây xấu hổ cho chồng nàng. Điều đó cho thấy rằng chồng nàng đã không làm tròn trách nhiệm đối với vợ mình. Lần nọ, có người hỏi một vị mục sư nổi tiếng rằng người kia có phải là một Cơ Đốc Nhân tốt hay không. Vị mục sư đó đã trả lời thế này: “Tôi cũng không biết nữa; tôi chưa gặp vợ anh ta. Tôi sẽ trả lời anh sau khi tôi gặp cô ấy!”

Điều này mang chúng ta đến khía cạnh thứ ba trong mối liên hệ giữa Đức Chúa Trời và Chúa Giê-xu. Chúa Giê-xu nói, “Cha tôn trọng hơn ta” (Giăng 14:28). Đây rõ ràng là một nghịch lý: Chúa Giê-xu bình đẳng với Đức Chúa Trời, tuy nhiên, Ngài lại nói rằng Đức Chúa Cha tôn trọng hơn mình. Về phần Chúa Giê-xu, Kinh Thánh nói rằng Ngài “chẳng coi sự bình đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm giữ” (Phi-líp 2:6). Ngài không tranh đấu để có được sự công nhận hay thẩm quyền, nhưng Ngài vui lòng đầu phục Đức Chúa Cha và để cho Đức Chúa Cha thi hành địa vị lãnh đạo. Bằng cách đầu phục Đức Chúa Cha, Chúa

Giê-xu duy trì sự hiệp một của Chúa Ba Ngôi. Nếu Ngài từ chối vâng phục, sự hiệp một ấy đã bị phá vỡ rồi.

Cũng vậy, đầu vợ là một với chồng – và vì vậy nàng bình đẳng với chồng – Đức Chúa Trời kêu gọi nàng vâng phục chồng mình để duy trì sự hiệp một và trật tự trong gia đình. Nếu người vợ từ chối vâng phục, sự hiệp một trong gia đình sẽ bị phá vỡ, và kết quả là sự hỗn loạn. Hàng ngàn người vợ Cơ Đốc sẽ làm chứng rằng vị trí của họ, ở dưới sự che chở và bảo vệ, ở dưới thẩm quyền của chồng mình, thực sự là vị trí bình an và yên ổn mà Chúa đã sắp đặt.

Tuy nhiên, vị trí này cũng đặt ra những nhiệm vụ quan trọng cho họ. Người chồng không thể thực sự trở thành người chủ gia đình nếu như người vợ không vâng phục thẩm quyền của anh ta. Đầu không thể hoạt động nếu cổ không giữ và nâng đỡ nó; cũng vậy chồng không thể thực sự làm chủ gia đình nếu người vợ không vui lòng thuận phục và hỗ trợ mình.

Điều gì sẽ xảy ra nếu một trong hai người không thể làm tròn những trách nhiệm của mình trong vị trí mà Chúa đã giao phó? Điều đó có khiến cho người còn lại được miễn trừ khỏi trách nhiệm của họ không? Không! Trách nhiệm tối hậu của chồng hay vợ là với Chúa, không phải là với nhau. Mỗi người vâng phục Chúa trong địa vị của mình, bất kể người phối ngẫu của mình hành xử ra sao.

Lần nọ tôi nghe kể lại rằng, nguyên tắc này được minh họa một cách sống động trong một phiên tòa xét xử một vụ vi phạm quy định giao thông. Thẩm phán hỏi một người bị phạt vì chạy quá tốc độ, “Có phải anh đã chạy quá tốc độ cho phép không?”

“Có nhiều xe khác họ chạy còn nhanh hơn tôi,” người này trả lời.

“Anh không phải chịu trách nhiệm về những chiếc xe đó! Anh chỉ chịu trách nhiệm về chiếc xe anh lái. Có phải anh đã chạy quá tốc độ cho phép không?” Người này đành miễn cưỡng thừa nhận!

Giữa vợ và chồng cũng vậy. Rồi sẽ có một ngày “chúng ta thấy đều phải ứng hầu trước tòa án Đấng Christ” (2 Cô-rinh-tô 5:10). Trong ngày đó, chồng không bị hỏi về cách hành xử của vợ, vợ cũng không bị hỏi về cách hành xử của chồng. Mỗi người sẽ trực tiếp trả lời Chúa về vai trò của họ trong gia đình.

Vai trò của người cha

Trong thư lần trước, tôi đã chỉ ra rằng người cha là “người xây tổ ấm”. Nếu người cha không chấp nhận vị trí này, không nhận lãnh nhiệm vụ của mình, không đứng vào vị trí mà Đức Chúa Trời đã định sẵn – vị trí người lãnh đạo trong gia đình, thì chương trình của Ngài dành cho gia đình không thể thực hiện được. Nếu người cha không thi hành quyền lãnh đạo một cách phù hợp và đúng đắn, gia đình sẽ rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Trong mối liên hệ của mình với hội thánh, Đấng Christ nắm giữ ba nhiệm vụ quan trọng mà Đức Chúa Cha đã ủy thác cho Ngài. Đó là nhiệm vụ làm thầy tế lễ, tiên tri, và nhà vua (hay người cai quản). Trong mỗi gia đình, người cha cũng nắm giữ ba nhiệm vụ tương tự như vậy đối với gia đình mình. Có ba nhiệm vụ quan trọng được ủy thác cho người cha bởi thẩm quyền thiên thượng; và trước mặt Chúa, anh ta không bao giờ có thể thoái thác khỏi những nhiệm vụ này. Mỗi

người cha trong mỗi thời kỳ ⁽¹⁾ đều được Chúa kêu gọi để trở nên thầy tế lễ, tiên tri, và nhà vua trong gia đình mình.

Là thầy tế lễ, người cha đại diện cho gia đình mình trước mặt Chúa.

Là tiên tri, ngược lại người cha đại diện cho Chúa trước gia đình.

Là vua, người cha thay mặt Chúa cai quản gia đình mình.

Là thầy tế lễ, người cha được kêu gọi để cầu thay, trình dâng những nhu cầu của gia đình mình trước mặt Chúa trong sự cầu nguyện, công bố sự che chở bảo vệ và phước hạnh của Đức Chúa Trời trên gia đình mình. Người cha không thể làm được những điều này nếu không có đức tin. Thay mặt cho gia đình mình để *thực hành đức tin* là một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất.

Điều này là nét đặc trưng tiêu biểu trong thánh lễ vượt qua thời Cựu Ước. Trong mỗi gia đình, người cha chịu trách nhiệm giết con chiên làm của lễ hy sinh, rảy huyết của nó lên thanh ngang và hai thanh dọc của khung cửa (Xuất Ê-díp-tô Ký 12:3-7). Bằng hành động này của đức tin và sự vâng lời, người cha nhận được sự che chở bảo vệ của Đức Chúa Trời cho cả nhà mình.

Trong thời Tân Ước nguyên tắc này một lần nữa được minh họa một cách sống động trong Mác 9:20-27 khi một người cha mang đứa con mình đang bị quỷ ám đến gặp Chúa Giê-xu. Để kêu cầu sự giúp đỡ của Chúa Giê-xu cho con mình, người này nói, “Nếu Thầy làm được việc gì, xin thương xót chúng tôi và giúp cho.” Chúa Giê-xu ngay lập tức chuyển trách nhiệm đó trở lại cho người này khi Ngài trả lời, “Kẻ nào tin thì mọi việc đều được cả.” Sự giải cứu của *đứa trẻ* phụ thuộc vào đức tin của *người cha*. Người cha có quyền và trách nhiệm về đức tin của mình trong sự che chở bảo vệ và giải cứu của con cái mình.

Người ta thường mang con trẻ đến cho tôi để được cầu nguyện giải cứu. Tuy nhiên, tôi đã học biết phải hỏi họ, “Anh/ chị có phải là cha/ mẹ của đứa trẻ này không?” Đôi khi họ chỉ là cô dì, hoặc là một người hàng xóm tốt bụng. Rất thường xảy ra trường hợp là cha mẹ - và đặc biệt là người cha - lại chẳng biết đang ở đâu. Tôi không tìm thấy nền tảng nào trong Kinh Thánh ngoại trừ nền tảng đức tin của cha hoặc mẹ, hoặc cả hai khi chăm sóc cho một đứa trẻ.

Ít khi tôi gặp người cha đến tìm mình để yêu cầu sự giúp đỡ cho con cái họ. Toàn bộ chương trình vận hành của chúng ta đang bị sai trật, và chúng ta thắc mắc tại sao Đức Chúa Trời không ban phước cho chương trình đó. Không một mục sư nào có thể thay thế vị trí của người cha khi chăm sóc cho nhu cầu của con trẻ.

Nhiệm vụ thứ hai được Đức Chúa Trời ủy thác cho người cha là nhiệm vụ tiên tri - người cha đại diện cho Chúa trước gia đình mình. Người cha thực hiện nhiệm vụ này bất kể họ có nhận biết điều đó hay không - bất kể họ có hoàn thành nhiệm vụ của mình hay không. Hầu hết những ai đã từng tư vấn cho trẻ hoặc làm việc với trẻ đều có thể làm chứng rằng chúng đều dựa vào người cha - nền tảng để chúng hình thành nên những ý niệm ban đầu về Đức Chúa Trời. Chúng ta có ngạc nhiên không khi rất nhiều con em của chúng ta ít hoặc không quan tâm đến Đức Chúa Trời?

Nhiệm vụ thứ ba của người cha là nhiệm vụ làm vua. Làm vua, người cha được yêu cầu phải thay mặt Chúa cai quản gia đình mình. Khi mô tả những phẩm chất của người lãnh đạo hội thánh, Phao-lô nêu rõ rằng người đó “phải khéo cai

trị nhà riêng mình” (1 Ti-mô-thê 3:4). Từ ngữ *cai trị* ở đây có nghĩa là sự thực thi thẩm quyền quản lý. Sự lãnh đạo trong gia đình và trong hội thánh có liên hệ trực tiếp với nhau. Gia đình là nơi thử nghiệm đời sống và chức vụ của mỗi người.

Chúng ta phải nhìn nhận một lẽ thật đơn giản và khách quan rằng: nếu trong đời sống gia đình, tôn giáo của bạn không vận hành, thì chắc chắn là nó sẽ không bao giờ vận hành! Chúng ta đừng đem đến cho thế giới những thứ không hoạt động trong chính gia đình của chúng ta! Thế giới này đã đủ xung đột và bất hòa rồi, nó không cần thêm nữa!

Bi kịch của những gia đình ở tại Hoa Kỳ là do người đàn ông bội bạc. Có lẽ vài người sẽ cảm thấy từ ngữ *bội bạc* là quá nặng – gần như là sự sỉ nhục. Tuy nhiên, tôi dùng từ ngữ này có chủ đích. Kẻ bội bạc có nghĩa là một kẻ thất hứa, và phần lớn những người đàn ông ở quốc gia này đã thoái thác khỏi ba nhiệm vụ chính yếu của mình – nhiệm vụ làm cha, làm chồng và làm người lãnh đạo thuộc linh. Điều đó để lại cho chúng ta một xã hội mẫu hệ, xã hội mà ở đó người nữ trở thành người ảnh hưởng và chi phối.

Để tôi hỏi bạn câu này: Ai thường là người cầu nguyện với con cái trước giờ đi ngủ? Ai là người chuẩn bị cho chúng để chúng đến trường Chúa Nhật? Ai đọc cho chúng nghe những câu chuyện Kinh Thánh? Ai cầu nguyện khi chúng ốm đau? Đa phần là những người mẹ. Thực ra thì người mẹ cần dự phần trong sự tăng trưởng thuộc linh của con cái mình, nhưng chính người cha mới được Đức Chúa Trời kêu gọi để trở nên người khởi xướng và dẫn dắt đời sống thuộc linh của cả gia đình.

Khi một đứa trẻ lậm lạc, chúng ta trách hội thánh . . . xã hội . . . trường lớp – chúng ta trách móc tất cả ngoại trừ một người đáng trách nhất – người cha. Hầu hết những bé trai thường nghĩ rằng hội thánh và những gì thuộc về Đức Chúa Trời là “yếu đuối” bởi vì chúng chỉ thấy mẹ mình gắn liền với những điều ấy. Cậu nhóc Johnny lớn lên, tự nghĩ trong lòng rằng, “Mình muốn giống như cha mình.” Khi trở nên “giống như cha mình”, cậu quyết định xếp những thứ thuộc về Đức Chúa Trời vào “giống yếu đuối hơn” (1 Phi-e-rơ 3:7).

Rồi đến thời điểm, khi Johnny bé nhỏ vấp ngã trong cuộc đời – khi cậu trở thành một kẻ nổi loạn hoặc tội phạm – thì thực ra không phải là Johnny đã vấp ngã đâu, mà là cha cậu. Tôi nhận ra rằng không có tội phạm vị thành niên, chỉ có tội phạm là những người đã trưởng thành. Trẻ con không phải là những kẻ nổi loạn thực sự, mà là cha mẹ chúng – và chủ yếu là những người cha.

Bạn của tôi, để tôi hỏi bạn một câu này: bạn đánh giá bản thân mình như thế nào trong vai trò là người chồng và người cha? Có thể bạn thành công trong việc kinh doanh của mình hoặc bạn nổi tiếng trong câu lạc bộ thể thao - có thể bạn trở thành ông chủ nhà băng, hoặc có thể trong môn đánh gôn bạn đạt được điểm số khiến bạn bè của bạn phải giật mình choáng váng – nhưng nếu bạn thất bại trong vai trò làm chồng và làm cha, thì trước mặt Chúa bạn vẫn là một kẻ thất bại.

PHÒNG THEO BÀI VIẾT “ĐỊA VỊ LÀM CHA, PHẦN 2”, ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN TẠP CHÍ NEW WINE.

(1) Dispensation: một thuật ngữ thần học, chỉ về những thời kỳ mà Đức Chúa Trời liên hệ với con người theo những cách khác nhau.

Chúng tôi cho phép việc sao chép các bài giảng của DPM vì mục đích phi thương mại để phân phối miễn phí. Chúng tôi khuyến khích các bạn thực hiện thêm các bản sao để tặng cho bạn bè của bạn và hội thánh của bạn. Sự giảng dạy của Derek Prince được phân phối trong khu vực này bởi: Chức vụ Derek Prince Châu Á Thái Bình Dương.

Email: admin@dpm.co.nz. Trang web: derekprince.co.nz

Để truy cập thêm những sự dạy dỗ Kinh Thánh chất lượng cao hơn của Derek Prince, vui lòng truy cập: www.dpmvietnam.org hoặc quét mã QR

